

pentru noi, care suntem obișnuiți să nu privim înlăuntrul nostru. Suntem obișnuiți să deschidem radioul, să deschidem televizorul, să stăm undeva, să discutăm cu cineva, să facem tovărășii, să ne ducem, să venim...! Omul este continuu ocupat, vrea să fie ocupat, pentru că, altfel, trebuie să stea cu sinele său. Astfel, vremea trece și sfârșitul vine fără ca noi să fi făcut ceea ce trebuia să facem.

Sfinții au luat lucrurile în serios, au crezut că, de vreme ce Însuși Dumnezeu a venit pe pământ și a murit pentru mântuirea noastră, nu se poate ca omul să nu se mântuiască, să nu se sfințească, să nu se curățească de păcate.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 26 octombrie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturhie → Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir
	18:00	PRIVEGHERE: Vecernia, Litia și Utrenia
Marti 27 octombrie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturhie → Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor
Sâmbătă 31 octombrie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturhie → Sâmbăta morților - Moșii de toamnă
	18:00	Vecernia
Duminică 1 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturhie Ap. Galateni 6, 11-18; Ev. Luca 16, 19-31; glas 4, voscr. 10 → Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr); → Sfinții doctori fără de arginți Cosma și Damian, cei din Asia

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„În orice vreme, orice ar fi, să știți că există un sens anume.”

– Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 361 / 25 octombrie 2020

PĂRINTELE
ARSENIE MUSCALU

DUHOVNICUL MĂNĂSTIRII
„SFÂNTUL IOAN EVANGHELISTUL”
CORNU

SUFERINȚA ARE O TAINĂ A EI

Am putea să spunem despre suferință, că este hrana noastră cea de toate zilele? Ar fi prea mult dacă am spune așa, am vedea lucrurile prea în negru dacă le-am privi așa? Poate că fiecare om are răspunsurile lui la astfel de întrebări. Dar cred că nu este om care să nu se fi întâlnit cu suferința, care să nu fi trăit, să nu fi simțit în viața lui dureri, sau uneori chiar mai mult, adânci sfâșieri ale sufletului sau ale trupului. Fiecare știe cum a trecut prin ele și ce fel de urme au lăsat acestea în ființa lui. Și iarăși cred că în fiecare om este înscrisă chemarea către viață, nu către moarte, către bucurie, nu către apăsătoare întristare, către fericire, nu către o ucigătoare nefericire, către sănătate, nu către boală. Și de aceea suferința, atunci când omul o întâlnește, devine o

provocare, poate cea mai mare provocare pentru viața unui om.

Suferința are o taină a ei, are o înțelegere neînțeleasă. În ea se desfășoară o întâlnire tainică între om și Dumnezeu. Iar în timpurile noastre, pentru a ne apropia de taina suferinței, se pare că avem piedici mai mari decât în trecut. Să spunem cumva că suferința a căpătat o dimensiune nouă, sau poate că această dimensiune doar s-a accentuat. În timpurile noastre pentru ca întinericul să fie mai întineric, restriștea mai mare și greul mai greu, omul a fost lovit groaznic în ceea ce consta tăria lui, punctul lui de sprijin în fața a toată suferința, și anume, a fost lovit în credința lui.

Și n-aș vrea să smintesc pe nimeni, nici să tulbur conștiința nimănui, dar am să mă exprim totuși așa: în timpurile noastre mintea a înlocuit credința. Sau, cel puțin, a strecurat în apele limpezi ale credinței tulburarea și împărțirea felurimii gândurilor.

Deci Părinții duhovnicești, oamenii sfinți ai timpului nostru, ne vorbesc despre această slăbire, sau despre această pierdere a credinței. Ea este mai greu de observat pentru că îmbracă forme mai subtile decât în trecut, uneori se deghizează chiar în hainele credinței.

Deci, slăbirea sau pierderea credinței este suferința cea mai mare, este boala cea mai mare a sufletului omenesc în timpurile noastre. Sau, putem să spunem și altfel: din pricina slăbirii credinței este omul atât de neajutorat, uneori zdrobit, în timpurile noastre, în fața suferinței. Pentru că slăbind credința, el nu se mai poate mângâia, nu se mai poate împărtași din comoara înțelegerii celei neînțelese pe care o oferă biserica și în care au aflat mângâiere părinții noștri. Cum am putea privi în sufletul nostru decât numai prin credință? Cuvântul pe care ni-l dă Biserica, cuvântul Bisericii care spune că în suferință se află ascunsă iubirea lui Dumnezeu....

Niciodată nu trebuie să ne facem avocații lui Dumnezeu în fața omului care suferă. Suferința este ceva între el și Dumnezeu, nu trebuie să ne amestecăm între Dumnezeu și omul care suferă în sensul de a ne face interpreții lui Dumnezeu sau apărătorii lui Dumnezeu față de omul care în suferință pare că hulește pe Dumnezeu sau cere socoteală lui Dumnezeu, pentru că riscăm să-i facem mai rău omului, să fim, cum zice Iov, „niște jalnici mângâietori”.

Sigur că nu știm niciodată când avem alături de noi pe un Iov,

suferința are multe înțelesuri. Dar poate că de prea multe ori noi o vedem ca pe un fel de pedeapsă de la Dumnezeu, judecăm într-un mod simplist lucrurile și de multe ori rănim pe alții cu această judecată a noastră. În suferință întotdeauna se arată pronia lui Dumnezeu pentru mântuirea omului.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

ARHIMANDRITUL SIMEON KRAIOPOULOS

1925 – 2015

SĂ ÎNVEȚI SĂ TE SMEREȘTI

Cu ceva timp în urmă un ziar a publicat un mic fragment dintr-o carte care spunea că în Grecia există trei „biserici” sataniste, adică, am putea spune trei grupuri, fiecare cu templul său închinat lui satana. Ceea ce rezultă din gândirea lor și viața lor, spunea textul, este că „Dumnezeu nu există. Omul nu există. Prin urmare, omul să facă tot ce vrea. Să mănânce ce vrea, să bea ce vrea, să se ducă unde vrea, să doarmă cum vrea, să trăiască cum vrea, să se comporte cum vrea!” Acest lucru era afirmat cu insistență. Iar spre

final spune că cei care nu acceptă acest lucru trebuie să moară. Asta spun sataniștii. V-aș ruga să găsiți astăzi un om, chiar și un copil, care să nu aibă cam același duh: „Voi face ce vreau. Voi face ce-mi place. Voi face după cheful meu. Eu o să fac după cum vreau eu și după cum înțeleg eu!”. Nimeni nu se întreabă: „Ce spune Dumnezeu?” Firește, voia lui Dumnezeu se face cunoscută copiilor de către părinți, de către dascăli, iar noi toți aflăm despre voia lui Dumnezeu de la Biserica.

Iar dacă uneori arătăm că respectăm Biserica, îi respectăm pe cei mai mari și ținem cont de părerile lor, o facem din vreun interes și nu pentru că în adâncul nostru credem că, cu cât ne debarasăm de sinele nostru și ne încredințăm voii lui Dumnezeu, cu atât ne eliberăm de vrăjmașul principal care este sinele nostru, cu atât devenim mai drepți. Nu gândim astfel. Suntem împotriva sataniștilor, dar duhul lor ne-a influențat pe toți. La fenomenul că acest duh s-a răspândit în toate direcțiile și l-am aspirat cu toții, nu suntem atenți, nu ținem seama de el și nu luăm măsurile cuvenite.

Noi citim ceea ce au făcut Sfinții și, uneori, ni se pare că lupta aceasta este lipsită de bucurii, puțin obositoare, cam fără sens